

Boek van de Scholingsweg

Dr. Sam Landuyt

BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG

DEEL VI VAN DE KENNISLEER C6

DE BIJZONDERE LEER DER GELIJKENISSEN

INHOUDSTAFEL - DEEL C6 ETHICA

1. Het gebod van de liefde tot God, uw Schepper en tot de mensen, uw naasten

- 1.1 Het gebod, zoals Kierkegaard het bedoelt te zeggen is een 'zoet' gebod
- 1.2 Het gebod is een wegwijzer voor wie verloren gelopen was en op de terugweg is
- 1.3 Zelfs voor wie liefde kent geldt het gebod nog steeds

2. De liefde in haar wezen en formuleringen ervan

- 2.1 Uitgangspunten en vraagstellingen
- 2.2 Liefde, universeel gegeven als mogelijkheid, wordt in de kosmos geformuleerd als duale vormgeving van yin en yang
- 2.3 De liefde, als mogelijkheid gegeven, wordt daden, krijgt een naam en is onverwoestbaar
- 2.4 Liefde is gegevenheid vanuit God die Liefde is
- 2.5 De natuurlijke Liefde en haar geleidelijke bewustwording in de daden

3. Gegevens uit het Boek Spreuken (Oude Testament)

- 3.1 De Wijsheid Gods in de Spreuken van koning Salomo en zijn wijzen
- 3.2 De Wijsheid Gods, in ontmoeting met de mens geschreven, tegenover de overige profetische geschriften
- 3.3 Het Boek Spreuken is een filosofisch werk
- 3.4 Het gebod van de liefde en het Boek Spreuken
- 3.5 In het Boek Spreuken vindt de mens zichzelf terug als het beste van zichzelf

4. Het juk van de liefde als haar gebod

- 4.1 Het juk van de liefde als gebod is geen juk, maar een gemis
- 4.2 Opvoedingsgegevens
- 4.3 De liefde en haar wetmatigheden

- 4.4 Het gebod van de liefde zoals geformuleerd door Jezus Christus
- 4.5 De voorkeursliefde legt al het gebod in de geliefde
- 4.6 De naastenliefde die begrensd wordt door het ras of volk of hun grens

5. Liefde als gemis en liefde als gebrek er aan

- 5.1 Geen gebrek aan liefde als mogelijkheid, maar gemis of gebrek in de uitingen
- 5.2 Liefde moeten missen, in oorspronkelijke vorm, is voor de mens onmogelijk
- 5.3 Het gebod treedt op bij hinder van de liefde, ook bij de niet - christen

6. Ethica, wijsheid en de toepassing ervan tegenover geweldpleging, grote en kleine

6.1 De Wijsheid Gods, de tien geboden en de ethica van de filosofie

- 6.1.1 De Wijsheid Gods verschijnt in de ethica zoals in de Tien Geboden
- 6.1.2 De vingerwijzing kan en mag geïnterpreteerd worden naar tijd en gelegenheid
- 6.1.3 Alle tien de geboden gaan de mens aan op weg naar zijn verlossing
- 6.1.4 De Wijsheid Gods verschijnt ook in de filosofie, zoals in elke wijze raad
- 6.1.5 In de geweldpleging wordt de ethica dikwijls misbruikt

6.2 Het ontstaan van de geweldpleging

- 6.2.1 Volstrekte willekeur, als zonde tegen de Heilige Geest, is de mens oneigen
- 6.2.2 Willekeur - beschrijving ervan
- 6.2.3 Willekeur kan verbeeld of geveinsd, maar niet gedaan worden door de mens
- 6.2.4 Wat brengt een mens ertoe daden te stellen op willekeurige wijze?
- 6.2.5 Willekeur wordt maar geduld zolang het niet anders kan
- 6.2.6 Willekeurigheid is een ontoelaatbare tegenkracht op het leven die met een tegenkracht als wraak beantwoord wordt door de ziel

6.3 De gevolgen van de willekeur

- 6.3.1 De zielsvermogens worden aangesproken in weerwraak en kastijding
- 6.3.2 Uit zelfbehoud en eerherstel gaat men in een tegenbeweging van verovering
- 6.3.3 Willekeurig handelen houdt de dood in zich
- 6.3.4 Zich bevrijden van willekeur vraagt om begrip en meevoelen van de medemens
- 6.3.5 De slachtoffers zijn wanhopig en er is de noodzaak van hulp van buitenaf

6.4 De hulpverlening bij vormen van willekeur

- 6.4.1 Geweldpleging is zo maar niet te stoppen
- 6.4.2 De slachtoffers kunnen zo maar niet vergeven en vergeten
- 6.4.3 Eerherstel door benoemen van het onrecht en daden van liefde om het goed te maken
- 6.4.4 Het kleine onrecht
- 6.4.5 Tendens om onrecht met onrecht te revancheren is universeel
- 6.4.6 Het gebod van de naastenliefde doet op zoek gaan naar daden van herstel

6.5 Hulpverlening - de kracht en het vermogen tot vergeven op de juiste wijze

- 6.5.1 De juiste waardering van de slachtoffers en van de daders
- 6.5.2 Christen en niet - christen, op gelijke wijze betrokken bij de collectieve schuldvraag
- 6.5.3 Iedereen kan de argumenten terug vinden in de diepten van het Geweten Zelf en in de gewetensfuncties
- 6.5.4 De hulpverlener wordt vlug geërgerd en getroffen door de concrete reacties van daders en slachtoffers

6.6 Voorbereiding van de hulpverlening bij geweldpleging - zuivering van de instelling - ontroering in het gemoed teweeg brengen

- 6.6.1 Controle van geweldpleging door wetgeving en ordehandhaving is onbegonnen werk
- 6.6.2 Onderdrukking door overmacht leidt tot pogingen tot verbreken ervan
- 6.6.3 Hoe komen naties en volken dan ooit tot vrede, intern en met elkaar?
- 6.6.4 De kansen tot verzoening liggen geborgen in het onderricht van de geest uit
- 6.6.5 Bij het individuele onrecht lukt het evenmin de gevolgen tot stilstand te brengen
- 6.6.6 Men is in wederkerigheid de verzoening schuldig - dit wordt het werk van de ziel in haar vermogens
- 6.6.7 De zielsvermogens hebben hiervoor het Werk van de Verlossing nodig

6.7 De ontroering in de ontmoeting

- 6.7.1 Ontmoeting door tussenmenselijke ontroering
- 6.7.2 Tussenmenselijke ontmoeting is maar mogelijk door erkenning van de eigen diepten en hoogten
- 6.7.3 Gedeelde ontroering is helend en geeft de nodige daadkracht
- 6.7.4 De vertedering is het zegelmerk van de waarachtige ontmoeting

6.8 De hulpverlening - de opdracht van de gewezen daders, slachtoffers en hulpverleners

- 6.8.1 Kan een gewezen dader of slachtoffer op zijn / haar beurt hulp verlenen?
- 6.8.2 Wie zijn geschikt voor de hulpverlening?
- 6.8.3 Wat maakt de gewezen dader of slachtoffer geschikt voor een vorm van hulpverlening?
- 6.8.4 We gaan over tot concrete toestanden van hulpverlening
- 6.8.5 Universele kans en oproep

BOEK VAN DE SCHOLINGSWEG

DEEL VI VAN DE KENNISLEER C6

DE BIJZONDERE LEER DER GELIJKENISSEN

FILOSOFIE VAN DE GEEST - ETHICA

LEES	TREFWOORD
1. Het gebod van de liefde tot God, uw Schepper en tot de mensen, uw naaste 1.1 Het gebod zoals Kierkegaard het bedoelt te zeggen is een 'zoet gebod'. 24.11.04 Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: als Kierkegaard spreekt over een gebod van de liefde (*) bedoelt hij te zeggen een zoet gebod, d.w.z. een gebod dat als een zoetmiddel werkt om de strenge en lastige wegen van de liefde verteerbaar te maken voor de mens. Hij bedoelt niet een gebod zoals een menselijke wet is, in de betekenis van "u zult belastingen betalen" of "u zult rechts rijden op de weg". Hij kan het niet goed omschrijven, omdat het woord gebod gebruikt wordt in de Schrift en hij gebonden is aan die teksten. Zoals we allemaal weten is hij een gelovige christen die de waarheid boven alles lief heeft en die in de Schrift gelooft als in de Openbaring door het woord van het eigenlijke Woord Gods. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat Kierkegaard in zijn ernst en ijver zijns gelijke niet kent, als het er op aan komt zijn woorden te kiezen en te verantwoorden en dat men hem dus altijd ernstig dient te nemen in alles wat hij zegt of beweert schijnbaar. (&) En Het Zij Zo! (*) Bedoeld is in zijn boek "Daden van Liefde", hoofdstuk II A, dat ik op dit moment aan het lezen ben, samen met enkele andere vrienden van Kierkegaard, van zijn werk en leven.	
1.2 Het gebod is een wegwijzer voor wie verloren gelopen was en op de terugweg is. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: het gebod is niets anders dan een wegwijzer voor de mens, die de weg verloren heeft en op de terugweg is naar de Vader in de Hemel. Het is een richtlijn om er zo snel mogelijk werk van te maken, aangezien door	

het gebod of de toepassing van het gebod van de liefde de mens veilig op weg gezet wordt naar het Vaderhuis toe, ongeacht zijn verdere toestand of verleden. Hoe is dit mogelijk zult u zeggen want, verblind als de mens is en gebonden door de krachten van de aarde en haar verleidingen (onder de vorm van ‘passies’ en karmische energieën die hem of haar in bezit genomen hebben en die staan vóór de liefde als vóór een schat die verborgen blijft achter de zwaarden van haar bewakers), kan de mens moeilijk geloven dat door lief te hebben, hij of zij de poorten zal openen van het leven dat God is en aanbiedt aan Zijn kinderen. Hij / zij is immers totaal verstoten door de liefde of door wie er behoefte aan heeft en voelt zich overgeleverd aan haar aardse verschijningsvorm. Die geeft aan de liefde haar hoogste uitdrukking door ze in een uitzonderlijke voorkeursliefde te maskeren. Zo gesteld is de universele liefde onbereikbaar, is ook niet inleefbaar of begripbaar en kan ze niet anders dan onder de vorm van een gebod aangeboden worden. Dit gebod, deze vingerwijzing is als een hand in het donker: ze wordt aangereikt en is onzichtbaar tegelijk. Maar wie die hand aanneemt, in vertrouwen of in opperste nood en behoefte, wordt er door weggetrokken uit het donker naar een lichtende werkelijkheid. Pas dan en dan alleen begrijpt, kent en overziet hij wat het is “lief te hebben”. Dit is duidelijk de wetmatigheid van de verblinding, zoals ze aan de mens overkomen is na de zondeval. Het is deze realiteit van de zondeval - verval in de liefdesbeleving - die aan de grondslag ligt van ons onvermogen om lief te hebben of om de liefde te erkennen in onszelf en die het ‘gebod’ van de liefde nodig gemaakt heeft. Kierkegaard, die de vertwijfeling gekend heeft en overwonnen heeft in en door de Genade van het Geloof, weet waarover hij spreekt. En het is slechts toevallig en terzijde dat de liefdesgeschiedenis met zijn geliefde hem er toe brengt om deze problematiek van de mens te gronde te bespreken in zijn boek van Daden van Liefde. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat Kierkegaard spreekt uit ondervinding en elk woord met eigen inspanning en geloofsdaad heeft onderkend en gewonnen. (&) En Het Zij Zo!	
1.3 Zelfs voor wie liefde kent geldt het gebod nog steeds We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. u zegt: de <u>voorzichtigheid</u> gebiedt ons te zeggen dat wie lief heeft, niet weet wat hem of haar te wachten staat in de liefde en dat daarom zelfs wie liefde kent en wie liefheeft met heel zijn hart en ziel, toch nog gebonden is aan het gebod van de liefde. Dit om de grondslag van de liefde veilig te stellen, zoals Kierkegaard dit ook uitvoerig betoogt in zijn boek. De liefdeservaring, hoe grondig ook en hoe gelukkig zij ook de mens maakt die ze kent, is niet genoeg beveiligd in zichzelf alleen en heeft daarom behoefte aan dit gebod voor in de donkere ‘nacht van de liefde’. Om het te zeggen samen met Hildegard von Bingen en Hadewijch en Teresa van Avila of Johannes van het Kruis...Zodat door het vrijwillig aanvaarden van dit gebod steeds weer en weer de liefde zichzelf vindt en bewerkt. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de gratis liefde die u kent niet in tegenspraak is met de Gratuïteit van Gods Liefde en er uit voortkomt en dat, doordat de liefde gratis is en gegeven is, ze niet als een gebod ervaren kan worden, maar als een welwillende, uitgestoken hand. (&) En Het Zij Zo!	

2. De Liefde in haar wezen en formuleringen ervan.

2.1 Uitgangspunten en vraagstellingen

27.11.04

Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: Liefde is. Dat spreekt van zelf. Eens dat men de liefde kent en bezit (Cf Paulus in zijn brief aan de Korintiërs), weet men dat de liefde is en onvergankelijk is tegelijk. Wat ze is, in substantie of hoe we dat ook willen benoemen, is onderwerp van discussie onder de mensen. Sommigen zullen haar een volledige autonomie toe-eigenen, anderen zullen haar zien als een eigenschap - fundamenteel en onmiskenbaar noodzakelijk - van het leven, nog anderen zullen ze ontdekken als de wederzijdse uitingen van twee mensen of tussen mens en God, zonder er enige energetische of substantiële betekenis aan toe te kennen. God is Liefde, zeggen we en staat er ook geschreven. God is, zeggen we ook en steeds, als we over God spreken, spreken we over het onuitsprekelijke in vergankelijke woorden. Daar zijn we ons wel van bewust. We kennen ook de liefde tussen twee mensen, man en vrouw of, bij benadering ervan, tussen man en man en vrouw en vrouw. We kennen ouderliefde, vriendschap als uiting van liefde, we kennen en belijden naastenliefde als de waardevolste uitdrukking van onze ervaringen als medemens en we kennen zelfs dierenliefde naar onze medeburgers op aarde die de dieren nu eenmaal zijn. We kennen de romantische, dichterlijke liefde en we beschrijven de liefde in de mystiek, in woorden die slechts bij wijze van benadering uitdrukken wat ze bedoelen. Dit alles is liefde of is er een uitdrukking van. We spreken van formuleringen van de liefde telkens als de mens er in slaagt om de daad van liefde een vorm, een uitdrukking, een naam te geven eigenlijk, in zijn relaties. Maar is er liefde zonder God of is er liefde tussen mensen zonder God, of is er liefde tussen mens en dier zonder God? Of is er liefde zonder enig liefhebbend wezen of liever, zonder twee liefhebbende wezens die de daden van liefde aan elkaar betuigen en stellen? Daarop antwoorden is niet eenvoudig, maar kan toch samengevat worden onder één noemer: liefde is, hoe dan ook, de daad van een liefhebbende iemand naar iemand anders toe. Liefde, als licht gegeven of als chaotisch ongeordende, maar aanwezige energie, is in feite een contradictie in de termen van de liefde zelf. Geloven, hopen en liefhebben zijn, zoals men zegt, "godelijke deugden" M.a.w. ze zijn activiteiten die door God Zelf in de mens gelegd worden om er tot ontwikkeling te komen. Ze zijn goddelijke formuleringen van een liefhebbende God, ze zijn geen formuleringen van een zogenaamde universeel aanwezige 'liefdesenergie', wat dat ook zou mogen of kunnen betekenen. Is liefde dan geen energie, zoals de materie, het licht, de prana enz? Ze is dit alles ja, onder het aspect van haar liefdesverschijning. Materie, licht, prana verschijnen al of niet als uitingen van liefde, *ze zijn verschijningsvormen of formuleringen ervan*. Net zoals licht een energetische formulering is van energie, en energie een formulering is van licht en van materie. Is liefde dan niet, als universeel aanwezige energie, af te zonderen van de overige aspecten van de energie van de kosmos? Neen, ze *is* de kosmos *in verschijning ervan, van liefde*. Liefde is van de kosmos evenmin af te zonderen, als uiting ervan, als Liefde van God af te zonderen is, als uiting van Zijn Wezen van Schepper van de Kosmos. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de energetische opvatting van de liefde - als zou ze een afzonderlijke energie of afzonderlijk aspect ervan zijn - geen juiste opvatting is van de liefde. Niet van de

Licht uit Licht
(God)

Kosmisch licht en
prana

Fysisch licht

goddelijke Liefde en ook niet van degene die in de kosmos als uiting van goddelijke scheppingskracht aanwezig is als uiting ervan. (&) En Het Zij Zo!	
2.2 Liefde, universeel gegeven als mogelijkheid, wordt in de kosmos geformuleerd in de duale vormgeving van yin en yang. We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: kunnen we dan niet overal de liefde ontmoeten, als mogelijkheid van daden? Jawel, als zodanig is ze universeel aanwezig, als aspect van werkelijkheid en niet van illusie van de zintuigen. Echter is er verschil tussen haar universele aanwezigheid als mogelijke formulering en haar (<i>hypothetisch als vraag gestelde</i>) universele wezenlijke onafhankelijkheid als vorm van energie. Er is in God geen twee en ook in de kosmos is er geen dualiteit van energie, maar slechts ene en ondeelbare, in al haar uitingvormen van myriaden in getal. Zodoende zal de liefdesdrang als energetische uiting verschijnen in haar daden en later in haar vruchten, en worden van een universele mogelijkheid tot een geformuleerde vorm van werkelijkheid, in de kosmos aanwezig en geduid als liefdesdaad en vrucht. De dualiteit van vorm die in de kosmos heerst en genoemd wordt naar de yin en yang betrekking, is daarvan de dynamische ontwikkeling. Liefde als verborgen, universele mogelijkheid, wordt werkelijkheid als duale vormgeving in yin en yangverhouding. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in God geen dualiteit heerst en Zijn Liefde één is met Zichzelf, maar toch in de wezenlijke betrekkingen van de drie personen geuit wordt als goddelijke werkelijkheid. Zo ook wordt de liefde in de kosmos, als geschapen liefdesmogelijkheid op haar beurt werkelijkheid in de duale vormgeving van yin en yang; (&) En Het Zij Zo!	
2.3 De liefde, als mogelijkheid gegeven, wordt daden, krijgt een naam en is onverwoestbaar 29.11.04 Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons nu naar de uitingen van liefde in daden ervan en vragen we ons af wat de uitingen dan vertegenwoordigen, dan zeggen de <u>bronnen van de liefde</u> ons: liefde is als mogelijkheid verscholen in het hart van mensen en als werkelijkheid aanwezig in de Vader. Liefde is bijgevolg steeds potentieel gegeven, wordt daden en krijgt een naam 'voor eeuwig' . D.w.z. dat ze 'voor eeuwig' (en niet oneindig) aanwezig is, onverwoestbaar is, niet te niet kan gedaan worden en steeds verder zal ontwikkelen. "Eeuwig" staat hier als metafoor voor <onvernietigbaar gegeven> en dient niet begrepen te worden als eeuwigdurend, maar als onverwoestbaar. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de eeuwigdurende liefde geen romantische uitdrukking is als ze afkomstig is van de mogelijkheid ertoe en in daden tot haar verschijningsvorm gekomen is onder de naam en de noemer die de mens haar gegeven heeft en door God zelf aanvaard wordt als gegeven door zijn schepselen. (&) En Het Zij Zo!	

2.4 Liefde is gegevenheid van uit God die Liefde is.

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de liefde is dus een gegevenheid, maar door wie? Ze is allereerst als Werkelijkheid aanwezig in God Zelf. Ze is vervolgens als geschapen mogelijkheid aanwezig in de daden van de schepselen. Onder hen nemen de mensen een bijzondere plaats in, maar ze zijn zeker niet de enige wezens in het heelal die liefde kennen en formuleren! Ze is vervolgens een geformuleerde en benoemde onverwoestbare werkelijkheid die haar verloop door de eeuwen der eeuwen kent en vervolmaakt. Ze is tenslotte de kracht en de wijsheid die de schepping doorstraalt, als mogelijkheid en als realisatie ervan, doorheen de eonen van de schepping, de alfa en omega van de Werken Gods in de Zoon van de Vader. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de Liefde van God de kinderen van God opgroeien en volwassen worden zonder dat ze zelfs moeten verantwoorden waarom ze bemind worden en hen gegeven wordt al wat ze ontvangen, gratis en zonder voorafgaande vraag erover. (&) En Het Zij Zo!

2.5 De natuurlijke liefde en haar geleidelijke bewustwording in de daden

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons tot slot nog eens naar de bronnen van de liefde en vragen we hen wat ze te zeggen hebben over zichzelf, met betrekking tot de mensen die lief hebben op een natuurlijke wijze, zonder dat ze zich afvragen waarvoor en waartoe, gedreven als ze zijn door 'het instinct' van de liefde. Zij zeggen: liefde kent vele vormen en formuleringen en wacht niet op de verklaring door de mens om actief te mogen zijn in de mens. Al doende leert de mens lief te hebben en liefde te ontvangen en het is al doende dat hij of zij zich bewust wordt van de omvang van de liefde. Zo gezegd is de liefde de brug van werkelijkheid tussen de wereld van de verschijnselen of illusies en de werkelijkheid zoals ze verschijnt in de kosmos, in al zijn sferen en dimensies. De goddelijke Liefde is daar de Bron en Schepper van geweest en is en zal ze blijven in de eeuwigheid ervan. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de werkelijkheid, zoals ze verschijnt in de illusies van werkelijkheid op aarde, slechts de brug van de liefde dient te bewandelen om tot de werkelijkheid te komen zoals ze verschijnt in de overige sferen en dimensies van de kosmos. Maar dat dit nog niets is tegenover de Liefde Gods, zoals de mensen ooit haar zullen kennen 'van aangezicht tot aangezicht'. (&) En Het Zij Zo!

3. Gegevens uit het Boek Spreuken (Oude Testament)

3.1 De Wijsheid Gods spreekt in de Spreuken van Koning Salomo en zijn wijzen

08.12.04

Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: het Boek Spreuken bevat de uitspraken van koning Salomo en van zijn wijzen. Want alle wijsheid is gedeelde wijsheid, ook die van een koning. Zij vertellen de verhalen die de Wijsheid Gods in mensentaal ontmoet heeft wanneer ze onder de mensen vertoeft. D.w.z. dat de Wijsheid Gods, wanneer ze de

menselijke ziel ontmoet en zijn geest ervan, de mens adviezen geeft die hem of haar zullen helpen om de ziel vooralsnog te behoeden van de ondergang. Ze zijn, zoals de geboden Gods, aangeboden aan de mens als wegwijzers en verwijzingen naar zichzelf en naar zijn / haar Schepper. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de Wijsheid Gods spreekt in de Spreuken als in een boek van grootvader tot kleinzoon: verhalend en vertellend van uit de geschiedenis van de mens zelf. (&) En Het Zij Zo!	
3.2 De wijsheid Gods, in ontmoeting met de mens geschreven, tegenover de overige profetische geschriften. We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de Wijsheid Gods is geen wijsheid die losstaat van de mens. Ze is geschreven in ontmoeting met de mens, tussen Gods Wijsheid en de mensengemeenschap dus. Dat doet haar verschillen van de overige profetische geschriften, die allen geschreven zijn in Ontmoeting van Gods Troon met de actuele profeet. Die had dan wat hij vernomen had te zeggen en te verkondigen aan wie het toekwam. En dat was geheel iets anders dan de Wijsheid Gods vanuit de ervaringen van de menselijke ziel in de geest ervan, neergeschreven als wijsheid voor de generaties die komende waren. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de Ethica die in het Boek Spreuken gegeven wordt, kan gelden als een ethica vanuit de Wijsheid Gods en dus dient gelezen te worden als door Gods Wijsheid geschonken aan de menselijke ervaring. (&) En Het Zij Zo!	
3.3 Het Boek Spreuken is een filosofisch werk We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: als zodanig is het Boek Spreuken een filosofisch werk, dat naast andere filosofische werken mag en kan gesteld worden, ter vergelijking en aanvulling ervan. Want ook in elke filosofie die naam waardig, is de Wijsheid Gods aanwezig in de verhulling van de taal en wordt zodanig aangeboden dat ze de mens toelaat zijn weg te vinden in zijn gewetensfunctie en de werking ervan. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat u met goed gevolg de Ethica van Kierkegaard (*) naast die van het Boek Spreuken kunt leggen om te weten te komen wat de betekenis is van wat Kierkegaard gezegd heeft en bedoelde te zeggen. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat u ook in het Boek Spreuken de wegwijzers vindt van de aard van de geboden, zoals Kierkegaard ze bedoeld heeft en dat bijgevolg elke zinnige uitleg ervan zich dient te confronteren met het Boek Spreuken. (&) En Het Zij Zo! (*) Kierkegaard wordt door mij, samen met enkele anderen, bestudeerd. Ons studieobject is thans: Daden van Liefde.	

3.4 Het gebod van de liefde en het Boek Spreuken

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: Het Boek spreuken spreekt zelf niet over het gebod van de Liefde, maar verwijst naar de geboden uit de Openbaring tot dan toe en naar de menselijke ervaring die genoegzaam aanwees, toen al, dat verwaarlozen van het Gebod van de Liefde als vanzelf leidde tot verval in de mens van zijn zelfkennis en zelfwaardering. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat, als u het gebod 'heb uw naaste lief' vertaalt in het gebod van 'heb uw naaste lief zoals u zelf' u nader komt bij het Boek Spreuken en van de Wijsheid Gods die er in vervat ligt en zo leidt u dit naar de ware uitleg over het woord gebod dat Kierkegaard zo lief is. (&) En Het Zij Zo!

3.5 In het Boek Spreuken vindt de mens zichzelf terug als het beste van zichzelf

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons tot slot naar het Boek Spreuken zelf en vragen we aan koning Salomo en zijn wijzen wat zij zelf denken en voelen wanneer zij het boek Spreuken hanteren, dan zeggen zij dit: het Boek Spreuken overtreft onszelf niet, maar overtuigt ons ervan dat wij voortreffelijk kunnen worden door in de spreuken te geloven en ze op te volgen. Met andere woorden, in het Boek Spreuken vindt de mens zijn Zelf terug als wat hij of zij als kern van zichzelf waardeert en kan waarderen. Deze kern is dan de lichtende ster in zijn geweten zelf. Die leidt hem of haar dan verder op de weg van zijn leven. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat niets in het Boek Spreuken behoort tot andere openbaring dan wat in het geweten zelf van Salomo en zijn wijzen aanwezig was, als de vingerwijzingen Gods, aangeboden in de taal van die tijd en van toen.
(&) En Het Zij Zo!

4. Het juk van de liefde als haar gebod

4.1 Het juk van de liefde als gebod is geen juk, maar een gemis

09.12.04

Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: het juk van de liefde is een gebod, zo kunnen we stellen en is niet een opvoedingsfout of een gebrek aan goede wil tegenover de aandrang van de liefde. Hoe dit te verklaren en nader uit te leggen, zodat, wat overkomt als een droevige erfenis van de vaderen (*) ontdaan kan worden van zijn negatieve connotaties en gezien kan worden in zijn ware proporties? En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat het juk van de liefde - als gebod - geen juk is, maar een gemis (un manque - Fr.) dat moet goedge maakt worden om aldus, in eer hersteld, geen juk of droevige gebeurtenis meer te moeten genoemd worden. (&) En Het Zij Zo!

(*) Vgl. de moraliserende toon van talrijke preken en van veel ouderlijke raad. Hetzelfde gevoel van triestheid dreigde me ook te overvallen bij het lezen van Kierkegaards

woorden over het gebod van de liefde in “Daden van Liefde” en in het Boek Spreuken van Salomo (O.T.), waar de Wijsheid Gods spreekt door de mond van de oudere vader aan zijn zonen (nota van de auteur).	
4.2 Opvoedingsgegevens We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op U zegt: keren we ons naar de <u>bronnen van de goddelijke Wijsheid</u>, zoals ze verschijnen in de ontmoeting met de nadenkende en filosoferende mens en vragen we hen wat ze te zeggen hebben over het gebod van de liefde en of het een juk is van vervreemding of wat dan ook. Zij antwoorden dit erover: het gebod - of wat als een gebod van de liefde gesteld wordt - wordt aanvoeld als een juk dat opgelegd werd door ‘de vaders’ door zachtvaardige opvoeding (maar het blijft opvoeding door anderen dan door zichzelf!) en lijkt in tegenspraak te komen en in strijd met de drang naar vrijheid en zelfbepaling die de mens eigen is en die voortkomen uit zijn objectieve eigenwaarde. Deze eigenwaarde wordt gegeven en aangetoond in het Geweten Zelf van de mens. We verklaren dit nader. Eigenwaarde, zelfbepaling, vrijheid van geweten en van handelen van een persoon zijn in tegenspraak met opvoeding, als deze opvoeding behept is met een lust tot overweldiging of overmacht. In vele opvoedingssystemen - die geen van allen perfect zijn en in voortdurende verandering van vormgeving zijn trouwens - is een element aanwezig van angst voor de toekomst van het kind en wordt een element van eigenwaarde van het kind geschonden en vervangen door de waarde - ‘waarden’ hier genaamd - van de ouder. De ouder legt zijn waarden, afgeleid van zijn waardigheid, neer in zijn handelen naar het kind toe en daardoor wordt de eigenwaarde van het kind overweldigd. Dit element van overmacht zal later in strijd komen en geactiveerd worden in de puberteit vooral en in de adolescentie, en terecht zal de jonge mens zijn of haar opvoeding in zichzelf corrigeren en tot ene van zichzelf maken. Hij of zij tracht over boord te gooien wat niet ‘authentiek’ is of hem / haar niet past of zint. Dit selectieproces is gezond en remedieert al veel. Toch kan het niet ten volle goedmaken wat in de overweldiging verkeerd gedaan werd en blijft er een element sluimeren van onvrijheid en van slavernij aan zichzelf. Dit uit zich dan in de gebondenheid van de libido aan verslavingen (addicties) allerhande, aan seksuele losbandigheid, aan gebreken en vergissingen van de liefde en zo meer. Dit alles wordt dan op één hoop gesmeten met de andere losbandigheden die door de collectieve opvoeding aangebracht worden. Het kind van vroeger wordt een ongelukkige, droevige volwassene die achter zijn gegevens aan loopt zoals een ezel achter de wortel voor zijn neus, die met een stok op zijn rug gebonden werd. De volwassene raakt verslaafd aan zijn obsessionele passies en gedrevenheden. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de ontwikkeling van het kind een strijd gevoerd wordt tegen de overmacht van de opvoedingsgegevens en tegen de misbruiken ervan en dat dit gedeeltelijk goedge maakt kan worden in de emancipatie van de jeugdervaringen, maar, gedeeltelijk althans, ook kan blijven verwoestingen aanrichten in het volwassen leven door de binding ervan met de libidineuze ontwikkelingen. (&) En Het Zij Zo!	

4.3 De liefde en haar wetmatigheden

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons nu naar de geboden die in het gebod van de liefde zelf vervat zijn en dus, afgezien van de onterechte opvoedingsgegevens, er in gelegd zijn door de Liefde zelf en haar wetmatigheden, dan treft het ons dat dit gebod of de wetmatigheden van de liefde niet als een gemis, maar als een gebrek aan liefde aanvoeld worden. Immers, wanneer wordt het gebod van de liefde ons aangebracht als gebod, of anders gezegd, wanneer worden wij er op gewezen dat de liefde intrinsieke wetmatigheden kent die te respecteren zijn, zoniet dat de liefde zich niet kan manifesteren of niet meer kan groeien en bloeien? Dit gebeurt pas als de natuurlijke liefdesdrang en het geluk ermee vervlochten, ophoudt of hinder ondervindt of geheel en al in de mist verdwenen is. Niet dus als de liefde goed en wel getoond en uitgeoefend wordt. Dan is er geen gebod of verbod nodig om ze te begeleiden. Alleen bij haar afwezigheden of hinderpalen of anderzijdse tegenwerking wordt er op gewezen - bij wijze van aanbrengen van het gebod van de liefde - dat men moet beminnen om gelukkig te worden. Enkel bij gemis van liefde treedt het gebod van liefhebben naar voor als een eis of oproep tegelijk. En verre van triestig te maken of onmacht op te roepen of tegenstand te wekken is ze een bevrijder en geluksbrenger. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen de liefde in haar wetmatigheden vooralsnog zichzelf manifesteert en toont, geneigd als ze is om onverwoestbaar voort te willen groeien en zich te manifesteren hoe dan ook. (&) En Het Zij Zo!

4.4 Het gebod van de liefde, zoals geformuleerd door Jezus Christus

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons nu naar het gebod van de naastenliefde zoals het geformuleerd werd door Jezus Christus in zijn onderricht aan de Farizeeërs: “Gij zult de Heer uw God beminnen met geheel uw hart, geheel uw ziel en geheel uw verstand” en het tweede gebod is daaraan gelijkwaardig: “Gij zult uw naaste beminnen zoals (ook) u zelf”. Waarom is de liefde tot de naaste niet evident aanwezig onder de mensen, evenmin als de liefde tot God, hun Schepper en tot zichzelf, hun wezen en ziel tegelijk? Om dit te begrijpen dienen we te verstaan dat liefde, als uiting van het leven zelf, in zichzelf geschonden werd door de zondeval en van toen af niet meer evident gegeven was, maar bekomen moest worden, gezocht en gewild tegelijk. Van toen af kostte liefhebben een inspanning, “in het zweet uws aanschijn” weet u nog? Deze inspanning om het gemis aan liefdesevidentie goed te maken, is het gebod, meer niet. Het is dus geen juk, zoals de opvoedingsgegevens er een kunnen worden voor het kind, maar een richtlijn en aanwijzing naar de werkelijkheid toe. Liefde is hoe dan ook een bruggenbouwer naar de werkelijkheid en hier vooral, door het gebod ervan, wordt zij dat eens te meer, duidelijk gesteld in haar noodzaak en oproep tegelijk. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat liefde en haar wetmatigheden leiden tot de manifestatie ervan en gelukbrengend zijn en geen juk bevatten. (&) En Het Zij Zo!

4.5 De voorkeursliefde legt al het gebod in de geliefde

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: maar zult u zeggen, keren we ons even naar degenen die, weg van zonde en zondeval, zichzelf gewonnen en getogen voelen als mensen op aarde zonder complexen en zonder schuldgevoelens of wat dan ook, en vragen we hen of ze dan de liefde herkennen en haar gebod kunnen aanvaarden. Dan horen we toe naar de bronnen van het grote gelijk en zij zeggen: als we liefhebben wie we wensen en aan wie we de voorkeur geven dan stelt de geliefde andere ons het gebod en dat aanvaarden we dan. Wat de overige anderen betreft zullen wij dit gebod herleiden tot respect voor het leven en voor hun welvaren en welzijn en daar blijft het dan bij. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat dit inderdaad een eerste benadering is van de liefdeservaring, verstoken als ze is van de Openbaring en haar licht erop, en dat in haar beperktheid toch al het gebod als oproep van de geliefde aanwezig is en blijft en niet kan geschonden worden zonder grote kwalijke gevolgen te hebben voor hem of haar die het overtreedt of die slachtoffer ervan wordt. (&) En Het Zij Zo!

4.6 De naastenliefde die begrensd wordt door het ras of volk of zijn grens

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons tot slot naar degenen die de liefde tot de naaste ontdekt hebben als kenmerk van hun ras of soort of wat dan ook als gemeenschap van menselijke samenhang, en vragen we hen of zij de naastenliefde universeel beoefenen dan wel beperkt houden tot hun ras of soort. Zij zeggen van uit de bronnen van het collectieve geweten van het ras, volk of van de soort:

de naastenliefde geldt voor ons de naaste en dus wie ons het meest nabij is. De anderen zullen wij hoogstens respecteren en als gelijken behandelen, maar hen niet wensen of kunnen beminnen of wat dan ook. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de wetmatigheden van de liefde ook hier geschonden kunnen worden als de liefde aan de grenzen van de groep of volk zou ophouden vanuit een gedwongenheid van het ras of de soort of de grens, als die opgelegd wordt door het verstand of de rede die hierin een grondslag zou gevonden hebben om te kunnen heersen over anderen. (&) En Het Zij Zo!

5. Liefde als gemis en liefde als gebrek er aan.

5.1 Geen gebrek aan liefde als mogelijkheid, maar gemis of gebrek in de uitingen

11.12.04

Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. u zegt: liefde is universeel aanwezig, als mogelijkheid ervan, zodat er geen gebrek aan is, als mogelijkheid, maar dat er wel degelijk gebrek is aan “daden van liefde” en van de vruchten ervan, doordat de mogelijkheden ofwel niet geboden worden of niet aangevoeld als mogelijk, ofwel omdat de liefde in haar uitingen tegengewerkt wordt door de zondige daden en hun gevolgen in mens en mensheid. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat liefde als

gemis ervaren wordt wanneer er geen mogelijkheid is tot liefdesuiting en liefde als gebrek er aan wanneer de omstandigheden, uiterlijke en innerlijke, ongunstig zijn om de mogelijkheden tot uiting te brengen. (&) En Het Zij Zo!	
5.2 Liefde moeten missen, in oorspronkelijke vorm, is voor de mens onmogelijk We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: liefde moeten missen is voor de mens onmogelijk, althans vanuit zijn geschapen natuur en wezen. Ze is steeds ter beschikking als mogelijkheid dus. Ze is afwezig bij gemis ervan, wanneer men de ervaring ervan verloren is of niet meer kent of anderzijds op een of andere wijze ervan verstoken geraakt is. Dus nooit in oorspronkelijk gemis ervan, alsof de mens geboren zou kunnen worden buiten alle liefdeservaring om. Hij of zij heeft steeds in zich, binnenin gegeven, een eerste onmiskenbare aanleg tot liefdesbeleving en ervaart liefde als een beaming, niet als een nieuwe ervaring. Hij of zij heeft namelijk “recht op liefde” en “nood aan liefde” zoals aan brood en melk, van bij de geboorte. Dit is onmiskenbaar aanwezig zodat, als we spreken over een gemis aan liefde bij de mens, we het steeds moeten hebben over een ervaring van afwezigheid of gebrek eraan, <i>momenteel</i>, in vergelijking en hunkering naar een vroegere toestand van welbevinden in de liefde. Het is een basiservaring dus, net zoals de basiservaring van de verering, in de zielsvermogens gegeven, er ene is. Maar, in onderscheid met het gevoelen van verering - dat een uiting van de zielsvermogens is - is en kan de liefdeservaring al in de biologische gevoelens gewaar geworden zijn en beleefd worden. Ze is dus niet alleen in de zielsvermogens gegeven en in de zielsgaven ervan, maar ook al in de concrete mogelijkheden van het bestaansleven, als leven op aarde gegeven. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de liefdesmogelijkheid en haar uitingen ervan zo universeel zijn dat ze in elke mens aanwezig zijn, tot in zijn biologische gegevens toe. (&) En Het Zij Zo!	
5.3 Het gebod treedt op bij hinder van de liefde, ook bij niet - christenen We gaan verder Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de liefdeservaring, door de geboden of wetmatigheden van de liefde, wordt ervaren als een gebrekkige liefde telkens wanneer de liefdesuitingen niet of gebrekkig getoond kunnen worden, dit door invloeden van of werkingen van andere dan deze mogelijkheden van de liefde. Het gebod treedt op en de wetmatigheden van de liefde worden zichtbaar en hoorbaar telkens als de liefde in haar evidente, normale ontwikkeling ervan gehinderd, gestoord, ontkend of ontkracht wordt of althans als dit geprobeerd wordt te doen. Het gebod van de liefde, universeel aanwezig als verwijzing naar een gebrek aan liefde of als een oproep tot meer humane werkzaamheid, kan dus gezien en gehoord worden, ook door niet - christenen of door volgelingen van een andere geloofsovertuiging dan de Joods - christelijke. Is er dan geen enkel onderscheid? Jawel, als men de ‘zoetheid’ van het gebod en de ‘zachtheid van het juk’ van het gebod van de liefde in aanmerking neemt is het voor de christen met veel meer gemak en meer duidelijke aanwezigheid van vingerwijzingen mogelijk om lief te hebben. Maar het is ook voor de niet - christen mogelijk, op dezelfde wijze en uit kracht van dezelfde Verlossing van uw Redder en Heiland. Ook Hij immers is in Zijn Werken universeel geweest en is alomtegenwoordig	

als Redder en Verlosser voor de gehele mensheid. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat Jezus Christus in Zijn Verlossingswerk niets anders gedaan heeft dan helen en herstellen, als de Zoon van Zijn Vader, van wat verwoest of gebrekkig geworden was: universeel en in verheerlijking van Zijn Majesteit. (&) En Het Zij Zo!	
6. Ethica, wijsheid en de toepassing ervan tegenover geweldpleging, grote en kleine 6.1 De wijsheid Gods, de tien geboden en de ethica van de filosofie 6.1.1 De Wijsheid Gods verschijnt in de ethica zoals in de Tien Geboden 19.12.04 Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de Wijsheid Gods verschijnt in de ethica van de mensen zoals in de Tien Geboden: als een oproep en wegwijzer tegelijk, in ernst gegeven. D.w.z. dat, wie de ernst van de wijsvinger Gods niet aanvaardt en bijgevolg lichtvaardig oordeelt, óók gestraft wordt, zij het door zichzelf en op een wijze die minder mild is dan in de ethica aangegeven wordt. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de Wijsheid Gods op een verborgen wijze de Vinger Gods toont wat waarheid is en wat leugen, maar dat het oordeel hier aan de mensen toekomt, uit Genade gegeven aan hen door God Zelf. (&) En Het Zij Zo!	
6.1.2 De vingerwijzing kan en mag geïnterpreteerd worden naar tijd en gelegenheid We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de wijsheid Gods verschijnt in de ethica van de mensen zoals in de Tien Geboden en zoals in de Tien Geboden, kan de vingerwijzing geïnterpreteerd worden naargelang de tijd en omstandigheden. Het menselijke woord is namelijk onmachtig om het gebod als dusdanig te omschrijven voor eeuwig en altijd en het komt de mens toe om in de loop der tijden - van de geschiedenis zowel als van het individuele leven - het gebod te interpreteren, maar niet om het te manipuleren of te verdoezelen achter frazel en geleuter met andere redeneringen die er niets mee te maken hebben. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de interpretaties van de wet of de geboden Gods de mens de vrijheid heeft om zijn tijd en omstandigheden in aanmerking te laten komen, maar niet om, door forceren van de wet, de geest ervan te ontkrachten. (&) En Het Zij Zo!	
6.1.3 Alle tien de geboden gaan de mens aan op zijn weg naar verlossing We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de tien geboden vallen uiteen in drie geboden die God betreffen en zeven geboden die de mens aangaan. Maar allen gaan ze de mens aan als het er op aankomt zijn heil te vinden en genezing van de gevolgen van de zondeval. Immers, door de aandrang van het gebod te horen en te volgen, begeeft de mens zich op weg naar zijn verlossing, zoals de Heer Jezus Christus dit voor ons voorgedaan heeft en in Wie we allen gered zijn. Het gebod staat er	

voor de werkelijkheid en de waarheid die niet meer kan gehoord of gezien worden, dit als gevolg van de zondeval, de verblinding die erdoor ontstaan is en het onvermogen dat er uit voortgekomen is. Vandaar de ergernis die optreedt omdat de mens, als gevolg van de zondeval, onwillig geworden is om de weg van de waarheid onverminderd te begaan. Vandaar ook de moeite en de inspanning die gevraagd wordt, omdat de weg omhoog leidt, om het zo uit te drukken, na het verval dat er opgetreden is bij de zondeval. Maar één iets is wel gewaarborgd, de mogelijkheid namelijk om de weg te volgen en om het doel vooralsnog te bereiken. Dit uit kracht van de Verlossing van Jezus Christus in ons allen. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat uit de kracht van de verlossing door het Woord ook de weg kan gevolgd worden en het Woord kan gehoord worden en dit zonder ooit teniet gedaan te kunnen worden. (&) En Het Zij Zo!	
6.1.4 De Wijsheid Gods verschijnt ook in de filosofie zoals in elke wijze raad We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de Wijsheid Gods verschijnt ook in de ethica zoals in de Tien Geboden en in de Spreuken (Oud Testament). Ze verschijnt dus in de filosofie, die naam waardig, als in het Boek Spreuken en ook in de raadgevingen van iedere wijze mens, oud of jong, arm of rijk, geleerd of kort van stof. Geen enkele door het leven gelouterde en getoetste raad is onnuttig, al is niet elke raad ruimdenkend genoeg om alles te omvatten wat een mens nodig heeft. Toch dient men met respect te leren lezen wat geschreven staat, niet alleen in de bijbel of in de Kerkvaders, maar ook in de wijsheidsboeken van de overige geleerden en filosofen. Zelfs in de tot rust en evenwicht gekomen uitspraken van de positieve wetenschap ligt de wijsheid verborgen als een raad van de natuur of van de Schepping: voor het rapen namelijk voor wie gewillig is om te kijken en te luisteren. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat geen raad of advies te gering is om niet gehoord te worden in gepaste tijd en omstandigheden, maar dat het antwoord steeds gegeven moet worden in geweten en vrijheid ervan. (&) En Het Zij Zo!	
6.1.5 In de geweldpleging wordt de ethica dikwijls misbruikt We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons nu naar de uitingen van geweldpleging, zoals we ze ontmoeten zowel in het leven van het individu en de personen er mee in relatie als in de mensengemeenschap als zodanig: groep, ras, volk, staat en mondiaal. Wat zien we gebeuren? Wat is de raad van de ethica en welk gevolg wordt er aan gegeven? Het valt op dat de ethica van weinig gewicht lijkt te zijn, als het er op aan komt de mens gewillig te dienen, maar meermaals als een slet gebruikt wordt om de vlag te dragen waarmee men ten strijde trekt of zal gaan onderdrukken. Haar eigen vlag wordt gebruikt als een vod om de wandaden van het geweld door overmacht of geweld door brutaliteit, te bedekken en goed te praten en dit kan niet anders dan torenhoge problemen scheppen. Niet voor de ethica zelf, maar voor de mens die er zich onterecht van bedient en ze misbruikt. Het is immers niet om het even wat men doet bij geweldpleging of door onterechte overmacht uit te oefenen.	

Wat gedaan wordt dient ooit weer omgekeerd te worden. De wet van Karma is hierin wetmatig en als zodanig zonder pardon. De wet van God, geschreven met de vinger van de wijsheid Gods, kan niet anders dan terechtwijzen en laat het oordeel over aan de mensen zelf. Het eindoordeel is immers nog niet gekomen. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de Wijsheid Gods genoeg vingerwijzing te vinden is om te weten te komen hoe men moet handelen tegenover geweldpleging en dat dit het onderwerp zal zijn van de volgende paragrafen van dit hoofdstuk, dat volledig gewijd is hieraan en aan zijn toepassingen. (&) En Het Zij Zo!	
6.2 Het ontstaan van geweldpleging 6.2.1 Volstreckte willekeur, als zonde tegen de Heilige Geest, is de mens oneigen 24.12.04 Het Zij zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons naar de <u>zonden tegen de Heilige Geest</u> of, zoals men ze noemt “de zonden waarvan geen vergeving mogelijk is”, dan treft het ons dat ze steeds gepaard gaan met een <u>willekeurigheid</u> die zijns gelijke niet heeft. Men zondigt a.h.w. uit willekeur en niet uit drang naar iets of iemand of uit een gevoel van onmacht. Deze willekeur of wil om te zijn wie men gekozen heeft te zijn, is niet een beweging van vrijheid of van vrije keuze binnen de omgeving van de mensengemeenschap of gemeenschap met God en Zijn Heiligen, maar een beweging van bevestiging van zichzelf tegen alles en iedereen in, in het besef van de onverwoestbaarheid van deze keuze en bevestiging ervan. Dit gebaar van willekeur is eigen aan Lucifer en aan diegenen die hem wilden volgen. Het is de mens oneigenlijk en niet gegeven, tenzij op onrechtstreekse wijze en ‘in verbeelding ervan’. We leggen dit nader uit als we het hier zullen hebben over het ontstaan van de willekeur van de geweldpleging. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de volstreckte willekeur, in de geest ervan gegeven, de volstreckte weigering aanwezig is om ook maar met iets of iemand rekening te houden in het nemen van een beslissing of het koesteren van een wens of verlangen. (&) En Het Zij Zo!	Willekeur Willekeurigheid
6.2.2 Willekeur - beschrijving ervan We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de willekeur is een houding die in de geest ervan zichzelf betreft als zingever en uitwerker ervan, zonder rekening te willen houden met enige realiteit behalve de eigenwaarde en eigen zijnswijze. Ze weigert niet er rekening mee te houden, ze is er gewoon niet (meer) toe in staat om rekening te willen houden met iemand of iets dat niet zich zelf is of betrokken is op zichzelf om er door te bestaan of te leven. Het is een houding van heerschappij van het zelf in het zelf, zonder enige gehoorzaamheid of verantwoording te hebben of te geven. Het is geen verblinding meer of een onvrije drift of verlangen, geen eigenschap van de biologische premissen of van astrale krachten, het is een welberekende maar onherhaalbare keuze van zichzelf als heerser over alles wat men zal ontmoeten. Het is hoogmoed in willen omgezet. Het is dus iets anders dan wat een mens kan presteren of het moest zijn dat men de uitersten in de mens, waar hij zichzelf waant meester te zijn	

over zichzelf en zijn omgeving, hiervoor zou nemen. Dit bij vergissing, want in de dood ervaart de mens zijn gegevenheid en hij ervaart dit evengoed elke dag bij eten en drinken, bij ademen en bij urineren enz. De mens kan niet of heeft het heel moeilijk om zich nog maar te verbeelden zich zelf te zijn en te blijven zonder enige verantwoording te geven of zelfs maar de bedenking ervan te kunnen maken. Degenen die het schijnbaar wel doen zijn degenen die dit wanen en hiervoor ook door de anderen zo behandeld worden. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de ervaring van willekeur in de mens steeds een oneigenlijke, gewaande en verbeelde is en alleen daardoor al ontsnapt aan de zonde tegen de geest zoals ze hierboven gedefinieerd wordt. (&) En Het Zij Zo!	
6.2.3 Willekeur kan verbeeld of geveinsd, maar niet gedaan worden door de mens We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de willekeur kan verbeeld worden of kan geveinsd worden, maar niet gedaan of gesteld worden door de mens. Dit in tegenstelling tot wat mensen gemeenzaam denken hierover, want elk van hen heeft ooit wel te maken gekregen met de daden van willekeur, gesteld door mensen die willekeurig leken te handelen. En dat geeft hen het gevoel dat willekeur bestaat bij anderen dan zichzelf. Ze zijn zich echter niet meer bewust van de totaliteit van de innerlijke gegevenheid bij degenen die zogenaamd willekeurig hebben gehandeld. Ze hebben geen inzicht meer in hun motieven of drijfveren. Ze botsen enkel of ondergaan het lot dat in de willekeur gegeven wordt als afwijking en afwijzing van zichzelf tegelijk. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de mensen wel daden van willekeurigheid kunnen stellen en vooral ondergaan, maar zich niet meer kunnen inbeelden wat de willekeur in verschijning betekent of voorstelt of voor wat hij staat bij de mens die ze uitoefent. (&) En Het Zij Zo!	
6.2.4 Wat brengt een mens ertoe daden te stellen op willekeurige wijze? We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons naar degenen die op willekeurige wijze daden stellen naar hun omgeving toe en vragen we hen wat hen er toe brengt dit te doen, dan stellen zij vast dat zij de anderen zien als ondergeschikt of onwaardiger dan zichzelf, maar daarvoor nog niet als onbestaand of onnuttig. Ze zien de anderen als minderwaardig, zelfs bestemd om gedood te worden of gevangen gezet, maar niet als wezens zonder bestaansrecht, behalve en naast datgene dat ze ontlennen aan hun afhankelijkheid van hen die willekeurig beschikken over hen. Maar een gebaar van volstrekte willekeur is zelfs niet in staat om enige eigenwaarde toe te kennen aan de anderen, behalve de eigenwaarde van het lot en van de lotsbeschikking waarover zij het recht hebben te beschikken. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de willekeurige daden een vorm van verbeelde willekeur verbergen op maat waarvan deze daden gesteld zijn en niet de willekeur zelf zijn waarvoor ze doorgaan. (&) En Het Zij Zo!	

6.2.5 Willekeur wordt maar geduld zolang het niet anders kan

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons nu naar de slachtoffers van willekeur of van verbeelde vormen ervan en vragen wij hen hoe zij deze willekeur schatten in zijn gevolgen dan treft het ons dat zij ons allen antwoorden met de vraag om verlost te worden ervan en geen van hen zal in staat zijn deze daden van willekeur langer te dulden dan zijn krachten het hem of haar verbieden. Zo hevig is de werking ervan dat geen mens dit langer verdraagt dan hij of zij gedwongen is te doen. En dit is de relationele definitie van willekeur: een gewicht van eigenmachtig optreden van de andere, dat slechts gedragen wordt in verplichting ervan of onmacht om ertegen in opstand te komen. Het is als het riet dat gebogen wordt tot het knakt: het zal recht veren zolang het kan en zo hevig als het maar kan terugbuigen naar de tegenkracht ervan. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat degene die willekeurige daden ondergaat ze slechts kan ondergaan zolang hij of zij niet anders kan, maar ze met alle tegenkracht terugweert van zodra dit ook mogelijk is.

(&) En Het Zij Zo!

6.2.6 Willekeurigheid is een ontoelaatbare tegenkracht op het leven die met een tegenkracht en wraak beantwoord wordt door de ziel.

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: zo gezien is de willekeurigheid het uitoefenen van een ontoelaatbare tegenkracht op het leven van de mens en kan maar geduld worden doordat ze willekeurig optreedt. Anders dan bij een natuurkracht wordt ze door de ziel van de mens tegengewerkt en teruggestuurd naar degene van wie ze uitgaat. Ze wordt als lot ondergaan, maar door woede gedreven zal de mens het er niet bij laten om enkel de steen af te wentelen of de balk te verwijderen, hij zal de zweep hanteren en de wraak om zich van zijn aanvaller definitief te ontdoen. Dit van zodra diens kracht afgenomen is of door een of andere externe oorzaak weggenomen wordt. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de reactie van de zielsvermogens tegen de willekeur er ene is van tegenkracht en wraak tegen degene die zich aan haar opgedrongen heeft en dat deze zielstoestand er een is die zorgwekkende vormen aanneemt als het er op aan komt de ziel te verlossen van alles wat haar gevangen houdt en onverlost. (&) En Het Zij Zo!

6.3 De gevolgen van de willekeur

6.3.1 De zielsvermogens worden aangesproken in weerwraak en kastijding

25.12.04

Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: we keren ons nu naar de gevolgen van de willekeur, zoals ze beleefd worden in de zielsvermogens en zoals ze terugbotsen naar degenen die daden van willekeur hebben gesteld. Deze daden zijn, zoals al gezegd geworden is, zodanig nefast van invloed dat de zielsvermogens aangesproken worden in weerwraak en kastijding en dat ze op deze wijze de wet van oorzaak en gevolg in

gang zetten, op een wijze die niet voor enig einde vatbaar is, tenzij en tot de destructie zichzelf volledig heeft opgeheven. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de wet van oorzaak en gevolg in werking treedt nog voor de willekeur heeft opgehouden, omdat de ziel in haar vermogens aangesproken wordt door deze ontucht van de wil en niet anders kan dan zich verzetten en op weerwraak zinnen. (&) En Het Zij Zo!	
6.3.2 Uit zelfbehoud en eerherstel gaat men in een tegenbeweging van verovering We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. De kastijding, om ze zo te noemen, bestaat er in dat men, uit zelfbehoud en om zichzelf eerherstel te geven, gedwongen is degene die willekeurig opgetreden is te straffen en lik op stuk te geven, volgens alle regels van de psychologie, hier toegepast echter in werkelijkheid van karmische gevolgen op daden van willekeur. Deze kastijding of repressie is niet, zoals bij een levenloos voorwerp het geval is, iets dat tegen een ander voorwerp opbotst en volgens de krachtlijnen van de fysica gevolgen opwekt in deze. Het is een levensfenomeen en van zo een ingrijpende aard dat het niet volstaat om zich weer op te richten of om het leven te hernemen waar het verstoord werd en gedwongen werd zijn ontwikkeling te stoppen. Het gaat in een tegenbeweging van verovering, noodgedwongen, volgens de biologische regels en volgens de regels die het leven van de geest en de ziel beheersen. Er is geen ontkomen aan en degene die willekeurig heeft gehandeld weet dat ook. Daarom zal hij of zij zijn handeling voortzetten tot de dood er op volgt, om het zo te zeggen. Een van beiden, de onderdrukte of de onderdrukker, zal bij willekeur het leven moeten laten en voordien is er geen rust te vinden in de over en weer gaande bewegingen van willekeur en weerslag er van en er op. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de willekeur niet anders kan dan doden wie willekeurig heeft gehandeld of wie willekeurig is behandeld en dit uit recht van zelfverdediging vanuit willekeur gegeven. (&) En Het Zij Zo!	
6.3.3 Willekeurig handelen, houdt de dood in zich We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: willekeurig handelen, houdt de dood in zich en dit is dan ook de verklaring waarom de mens genoodzaakt werd om zowel fysiek te sterven als om te doden wie hem te na kwam. Dit alles wordt verhaald in het Boek Genesis, onder de vorm van verhalen en mythische toestanden. Het is echter onvermijdelijk: eens dat men de aard van de willekeur goed begrepen zal hebben, zal men inzien dat er geen uitweg is dan de dood van slachtoffer en / of dader om er een einde aan te stellen. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat het gebod “u zult niet doden” er gekomen is als tussenweg, aangeduid vanuit de Liefde Gods, maar dat het geduurd heeft tot de kruisdood van de Verlosser vooraleer de willekeur in zijn wortels aangetast is en verwezen naar de wereld van waaruit niemand terugkeert, de hel namelijk. (&) En Het Zij Zo!	

6.3.4 Zich bevrijden van willekeur vraagt om begrip en meevoelen van de medemens

26.12.04

Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons naar degenen die door de willekeur onder de mensen getroffen zijn en vragen we hen hoe ze zich ervan denken te kunnen bevrijden, dan treft het ons hen te horen klagen over onbegrip en gebrek aan meevoelen van hun medemensen, dit ten aanzien van het leed waaronder ze gebukt gaan en dat ze niet uit eigen kracht kunnen afwentelen of bestrijden. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de willekeur onder de mensen een beroep nodig maakt door hen die er onder lijden vanuit hun situatie naar de omgeving toe van degenen die hun medemensen zijn, maar dat daaraan doorgaans geen of weinig gevolg gegeven wordt. (&) En Het Zij Zo!

6.3.5 De slachtoffers zijn wanhopig en er is de noodzaak van hulp van buitenaf

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons tot slot ook naar degenen die omwille van de willekeur ervan uitgaan dat ze het recht in eigen handen moeten nemen en vragen we hen of dit ook zal lukken, dan zeggen zij allen liever ten onder te gaan dan verder te moeten lijden onder hun leed dat hen aangedaan wordt in willekeur. Deze uitspraak in wanhoop zegt alles over de grenzen van het uithoudingsvermogen van de mensen en van de noodzaak om hen ter hulp te komen, indien we ten minste er ooit willen in slagen om de gevolgen van elke willekeur in ons zelf en in anderen te verwijderen en ze om te keren in vrijheid en levenskracht van ons allen. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de willekeur vraagt naar de inzet van de mensengemeenschap om er een einde aan te maken en dat elke strijd die op dat gebied gestreden wordt een eerlijke en noodzakelijke strijd is voor allen die bekend zijn met de gevolgen van de willekeur en de bestrijding ervan. (&) En Het Zij Zo!

6.4 De hulpverlening bij vormen van willekeur

6.4.1 Geweldpleging is niet zo maar te stoppen

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: we vangen nu het hoofdstuk aan van de hulpverlening van hen die getroffen zijn door vormen van willekeur, hetzij door gewelddaden tegen hen hetzij door daden van overmacht tegen hen, gepleegd door hen die zich de meesters wanen van andere mensen. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de meeste gevolgen van gewelddaden en van overmacht steeds weer nieuwe vormen van geweldpleging dreigen te doen ontstaan en dat het stoppen van geweldpleging in de mens zelf er niet in slaagt om alle geweldpleging te doen stoppen, al was het maar omdat de anderen dit niet op dezelfde wijze gedaan hebben en voortdurend terug de gevolgen wensen te herhalen van wat ze veroorzaakt hebben bij anderen. (&) En Het Zij Zo!

6.4.2 De slachtoffers kunnen zo maar niet vergeven en vergeten

We gaan verder; Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons naar de slachtoffers en vragen we hen of ze de daders van geweldpleging - als willekeurige daden - wensen te vergeven, dan zeggen zij allen dat ze dit niet zo maar kunnen vergeven of vergeten, al was het maar omdat het leed zich buiten hen om en tegen zichzelf in terug manifesteert voor hun ogen: in de slaap of de verbeelding of de herinnering, hoe dan ook. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de herinnering aan het ondergane geweld erger is naarmate de willekeurigheid ervan groter was en dat het dus de instelling van de dader(s) is die doorslaggevend is voor de hoegrootheid van het aangebrachte leed. (&) En Het Zij Zo!

6.4.3 Eerherstel door benoemen van het onrecht en daden van liefde om het goed te maken

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: als dus de dader(s) willekeurig hebben gehandeld en de slachtoffers hen niet of slechts met veel moeite kunnen vergeven, hoe dan wel te werk gaan om het aangedane leed uit de wereld te helpen en om de mensheid weer het geluk en de vrede terug te geven waarop ze van oudsher nochtans recht hadden? Er is vooreerst de willekeurige daad zelf die als een onvrijheid weegt op dader en slachtoffer. Hiervoor is eerherstel nodig en niet in het minst voor de dader(s) zelf die anders geen innerlijke rust of vrede in hun zielsvermogens kunnen terugwinnen. Dit eerherstel volgt uit de daden van liefde die mensen terecht nog kunnen stellen zowel aan daders als slachtoffers, dit ter wille van het complete eerherstel dat voor de wereld en de mensengemeenschap nodig is. Dit eerherstel volgt vooreerst in het benoemen van het onrecht met zijn naam zelf en vervolgens in het erkennen ervan - dat het werkelijk een ontoelaatbare daad was - om ten slotte door een overvloed aan herstellende en helende liefde zowel dader als slachtoffers te omsluiten en te laten vergeten wat geweest is. Dit is in zich een zeer moeilijke tussenkomst en ook derden hebben er moeite mee om niet door verontwaardiging getroffen te worden en op hun beurt te gaan inhakken op de dader(s), eerder dan ze te herstellen in hun menselijke vermogens en waardigheid. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de eerste daad van eerherstel er een is van herkennen en erkennen van de daden van onrecht en dat de overvloed van liefde die daders en slachtoffers nodig hebben om te bekomen van zichzelf, niets is als ze niet vooraf gegaan wordt door daden van herkenning en benoeming van het kwade in de gevolgen van de gevolgen van de willekeur. (&) En Het Zij Zo!

6.4.4 Het kleine onrecht

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de kennis en de lering gebiedt ons te zeggen dat het ontmoeten en herkennen van onrecht door geweldpleging

er niet alleen in bestaat de grootste vormen ervan te benoemen, maar dat ook het kleine onrecht dat mensen elkaar bijna dagelijks aandoen (en dat ze aanrichten zonder nadenken erover...) even schadelijk is of kan zijn voor hen. We verklaren dit even nader. Stellen we vast dat klein onrecht, om het even zo te noemen, geschiedt door een man tegenover zijn vrouw, door een buurman tegenover zijn naaste, door een kind tegenover zijn makkers, dan treft het ons dat ook dan de gevolgen optreden en zich dreigen te nestelen in de gevoelens van de mensen. Elk groot onrecht heeft kleine worteltjes ervan bij het kind dat het ooit gedragen heeft. Elke wraak van de volwassene is ooit gevoed geworden door kleine onrechtvaardigheden die het ondergaan heeft als kind of als jeugdige, onmachtige mens en die het niet heeft kunnen verwerken. Deze sporen van onrecht zijn als een angel blijven steken in het gemoedsleven en dreigen alleen maar groter te worden met de jaren. Dit onderkennen leidt ons al tot een grote mate van voorzichtigheid tegenover kinderen en jongvolwassenen of tegenover alle andere mensen die niet de macht en de krachten hebben om zich degelijk te weren er tegenover. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat niet de hoeveelheid van het onrecht, maar de onbedachtzaamheid ervan in de daden aanleiding geeft tot sporen van verlies van zelfwaarde en neiging tot revanche. (&) En Het Zij Zo!	
6.4.5 Tendens om onrecht met onrecht te revancheren is universeel We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons naar de dader van het 'kleine onrecht' dan treft het ons dat ook hij deze daden stelt als gevolg van onrechtvaardige bejegening door anderen of ouderen, vroeger of in andere omstandigheden. Deze tendens om onrecht met onrecht te revancheren, hoe dan ook, waar dan ook, is eigen aan dit soort van onrecht door willekeurige geweldpleging in al zijn vormen ervan. Dit brengt ons er toe om het onrecht door geweldpleging en de willekeurigheid die er aan ten grondslag ligt als een universeel kwaad in de mensheid te leren begrijpen en behandelen als een van de vervormingen van het menselijke geslacht. Het is als een algemene aandoening, los van elke mens afzonderlijk en verzameld in het territorium en patrimonium van de mensheid en waarvoor geen eenduidige, definitieve oplossing voorhanden is. Of het moest zijn dat men de Verlossing in en door Jezus Christus daarvoor stelt en haar beaamt en laat volgen in zichzelf, in haar vruchten en daden van herstel en vergeving. Het gebed, dagelijks en onophoudend, van elke waarlijk bewuste mens doet meer aan het herstellen van het onrecht in het menselijke geslacht dan alle daden van liefde en eerherstel samen die de mensen nochtans ook proberen te stellen en terecht trouwens, zoals we even later zullen zien. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de geweldpleging onder de mensen zo universeel verspreid geraakt is dat ze allen besmet heeft en ze doet zeggen en terecht, dat "ze allen gezondigd hebben" en allen vergeving ervan nodig hebben. (&) En Het Zij Zo!	

6.4.6 Het gebod van de naastenliefde doet op zoek gaan naar daden van herstel We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: het herkennen en erkennen in zichzelf van schuldig verzuim aan het onrecht van geweldpleging dat anderen ondergaan, heeft tevens als gevolg dat men terecht op zoek gaat naar herstellende handelingen en naar lotsverbetering van hen die wij nochtans zelf niets verkeerd gedaan hebben, maar herkennen als onze naaste in het gebod van de liefde. Dit gebod immers kan elke mens er toe brengen om het leed te leren zien in de ogen van de andere mensen, ook al heeft hij of zij geen persoonlijke schuld er aan gehad. Het is dit leren zien van het collectieve gebeuren van schuld en eerherstel dat het onderwerp zal zijn van het volgende hoofdstuk van dit gedeelte over de willekeur en haar gevolgen bij de mensen. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de gelijkmoedigheid van elke mens niet mag verstoord worden door onterechte gevoelens van schuld of boete, maar dat het herkennen van het collectieve leed onder de mensen het begin moet zijn van elk handelen naar recht en eerherstel toe voor elkeen. (&) En Het Zij Zo!	
6.5 Hulpverlening - de kracht en het vermogen tot vergeven op de juiste wijze 6.5.1 De juiste waardering van de slachtoffers en van de daders 27.12.04 Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: <u>de wijsheid</u> gebiedt ons te zeggen dat wat al eerder gezegd werd over de hulpverlening - namelijk dat ze moet steunen op eerherstel en vergeving - aangevuld moet worden met de waardering van de slachtoffers én daders, ten aanzien van hun aandeel in het onrecht en de geweldpleging. Want als men niet geneigd is om onrecht en geweldpleging als een <i>collectief kwaad</i> te leren aanvaarden, dat in de mensengemeenschap ingeworteld geraakt is door de eeuwen heen, zal men nooit genoeg deemoed en mededogen kunnen ontwikkelen om zowel daders als slachtoffers op gelijke voet te behandelen en te begeleiden naar eerherstel en verzoening ermee. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de verzoening, die naam waardig, het eerherstel terecht gegeven wordt zowel aan de daders als aan de slachtoffers en dat dit slechts mogelijk is door een ingeworteld begrip ervan te laten groeien in de ziel van degenen die betrokken zijn erop, begrip namelijk van de collectieve verantwoordelijkheid tegenover het fenomeen van willekeur (in de verbeelding ervan) en van collectief herstel ervan door de daden van verzoening, liefde en eerherstel, in de ziel van de mensen ingebracht door de Verlossing van Jezus Christus. (&) En Het Zij Zo!	
6.5.2 christen en niet - christen, op gelijke wijze betrokken bij de collectieve schuldvraag We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de collectieve schuld die alle mensen eigen is en onvervreemdbaar rust op hun zielsvermogens, werd	

weggenomen door het Werk van de Verlossing in Jezus Christus. De gevolgen ervan echter zowel als de beaming in zichzelf van deze verlossing, is een gegeven dat elke mens te dragen heeft en te bewerken. Dit is de voornaamste taak van elke mens afzonderlijk, christen én niet - christen, gelovige én niet - gelovige en ze komt vooraf, voorafgaande aan elke poging die ondernomen wordt om concreet een mens te helpen bij het verzoenen van zichzelf met zichzelf en met de anderen. Of het nu slachtoffers zijn of daders van geweldpleging doet er voor de rest niet aan toe. Dit lijkt wel op verschuiven van het concrete probleem van het concrete lijden en verhelpen ervan naar een algemeen en vaag plan, dat allen betreft “omdat allen gezondigd hebben” en allen verlost moesten worden. Het is echter slechts binnen de collectieve schuld en boetevraag van de mensheid dat men zijn eigen plaats kan vinden, zonder onderscheid en zonder voornemen van uitmuntendheid of onaangetaste eerbaarheid. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat wie niet eerst in zichzelf de schuldvraag naar geweldpleging en terreur gesteld heeft niet kan begrijpen dat anderen er onder lijden en, terecht of onterecht, erdoor gedreven worden tot wraak of rechtsherstel. (&) En Het Zij Zo!	
6.5.3 Iedereen kan de argumenten terugvinden in de diepten van het Geweten Zelf en in de gewetensfuncties We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de collectieve schuld en verzoening ervan in Jezus Christus wordt aanvaard door de gelovige, volgeling van Jezus Christus. Maar wat dan voor de niet - gelovige of anders - gelovige? Vindt hij of zij wel genoeg redenen in zichzelf, in zijn Geweten Zelf of in zijn gewetensfuncties, om te aanvaarden dat niet alleen slachtoffers maar ook daders moeten geholpen worden en in eer hersteld worden? Het lijkt moeilijker voor hen, maar als ze eenmaal gekeken hebben in zichzelf en in de afgronden van het bewustzijn dat ze allen meedragen, dan zullen ze daar de elementen terugvinden die hen geruststellen voor wat de verzoening betreft en de elementen ontdekken die hen mede binden aan het collectieve gebeuren van willekeur, geweldpleging en alle onrecht dat er door ontstaan is en nog kan ontstaan. Het volstaat te peilen naar de diepten in de mens voor wat zijn aanleg betreft tot gewelddadigheid, overheersen van anderen, bot voorbijgaan aan het leed van anderen, onbegrip voor de zwakkeren enz. enz. om te leren begrijpen dat niemand vrij is van deze “ziekte tot de dood”. Want tot de dood en ondergang door zelfdestructie leidt ze, deze ingewortelde kwaal van de terreur door onbegrip en door overmacht, door gebruik van geweld als laatste of als eerste argument! En als men dit begrepen heeft, dat er geen uitweg is, voor niemand, kan men een begin maken naar de zoektocht naar collectieve oplossingen en collectieve schuldbelijdenis. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de collectieve geheugens van de mensen aanwezig is wat dienstig zal zijn om begrip voor de andere en zijn of haar behoefte aan verlossing van de terreur en de geweldpleging mogelijk te maken. (&) En Het Zij Zo!	

6.5.4 De hulpverlener wordt vlug geërgerd en getroffen door de concrete reacties van daders en slachtoffers

We gaan verder; Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons nu naar degenen die hulpverlening wensen te doen en vragen we ons af in welke gesteltenis van het hart zij dit moeten doen, dan treft het ons vast te stellen dat de ergernis toeneemt bij hen naarmate er gevraagd wordt om de slachtoffers te leren benaderen als huns gelijken en zeker als het om de daders gaat en hun gedrag. Want de hulpverlener, dank zij zijn onbetrokkenheid, in principe althans, meent juist daarom de aangewezen mens te zijn om te helpen en is dit meestal ook. Hij of zij kunnen met meer sereniteit dan de slachtoffers handelen en oordelen en kunnen ook enig begrip opbrengen voor de daders en hun argumenten. Maar als hij of zij gekwetst geraken door de woede van de slachtoffers of door de ontkenning van de daders, vertonen zij meestal de neiging om, verbouwereerd en lam geslagen, toe te kijken en radeloos te blijven voor wat de verdere hulpverlening betreft. Dit is niet anders dan het gevolg van het hierboven aangehaalde collectieve besef van betrokkenheid en komt naar boven van zodra de confrontatie sterker wordt en meer nabij komt. Om dit aan te kunnen is het nodig eerst zichzelf te zuiveren van vooroordelen en van al te sterke gevolgen van eigen geweldpleging en / of willekeur. Dit zal het onderwerp worden van het volgende hoofdstuk van dit gedeelte van de Ethica, met als titel: de voorbereiding van de collectieve hulpverlening door een proces van loutering en zuivering van de instelling ervan. (&) En Het Zij Zo!

6.6 Voorbereiding van de hulpverlening bij geweldpleging - zuivering van de instelling - ontroering in het gemoed teweeg brengen

6.6.1 Controle van geweldpleging door wetgeving en ordehandhaving is onbegonnen werk

03.01.05

Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de controle van de geweldpleging is een onbegonnen zaak, zoals blijkt uit de oorlogen en de wetten allerhande. Die hebben er alleen maar toe geleid dat geweldpleging op meer gesofistikeerde wijze toegepast is geworden. Dit wijst er op dat, hoe goedbedoeld controle van de geweldpleging ook kan lijken, ze in feite slechts zelf een gematigde, maar onefficiënte vorm ervan is, als ons doel is het proces om te keren tot verzoening en herstel van alle betrokkenen. In de controle door wetgeving en ordehandhavers ligt een bedwongen vorm van geweldpleging besloten. Die kan gemakkelijk weer ontsporen en aanleiding geven tot nieuwe, nog ergere vormen ervan of anderzijds, tot pogingen om aan de controles te ontsnappen of ze te omzeilen. En dan spreken we nog niet over de onbegonnen taak om de wapenwedloop te controleren of in goede banen te leiden! Alsof door het handhaven van de orde in de wereld het geweld zelf uitgeschakeld zou kunnen worden! Zodoende dat, als we spreken over dergelijke hulpverlening bij geweldpleging - actieve en passieve door overwicht van macht of kracht - we steeds voor ogen moeten houden dat ook dit vormen van geweldpleging zijn en blijven en dat zij - die vormen - ooit zullen moeten opgeheven worden. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan

toe te voegen dat de actieve of passieve toepassing van overwicht, door overmacht van kracht of wapens of door overmacht van overtuigingen, niet kan leiden tot opheffing of verzoening van de geweldpleging, maar steeds zal leiden, op de lange duur, tot escalatie ervan. Het is namelijk fout te denken dat door langdurige onderdrukking ervan, de geweldpleging in haar kern geraakt zal geworden zijn. (&) En Het Zij Zo!	
6.6.2 Onderdrukking door overmacht leidt tot pogingen tot verbreken ervan Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons nu naar de onderdrukte mensen door onwettige of willekeurige overmacht van middelen, macht, geld, overtuigingen en al dergelijke meer, dan valt het op dat zij, nog meer dan de burgers die onder de ordehandhaving van de staten leven, geneigd zijn om bij de eerste de beste gelegenheid de overhand te nemen of de wapens op te nemen. Terecht ditmaal en nodig om de overmacht van de overheersers te breken. Dit kan niet anders dan weer eens tot een escalatie leiden en tot verdere, nog meer ingewikkelde en verfijnde vormen van overwicht door de ene óf door de andere partij. Hoe kan het anders dan dat dit noodgedwongen leidt tot een eindeloze strijd van klassen en volken over de gehele aarde!? En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat ook in de onwettige en onrechtvaardige uitoefening van overmacht gegeven is dat ze aanleiding moet geven, ooit, tot omkering ervan en dat het proces van herhaling van karmische ontwikkeling van volken en naties hierop gevestigd is geworden. (&) En Het Zij Zo!	
6.6.3 Hoe komen naties en volken dan ooit tot vrede, intern en met elkaar? We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons nu naar de volken en naties die in vrede leven en vragen we hen hoe zij uiteindelijk er toe gekomen zijn om de vrede in zichzelf, als individu en / of als collectiviteit, te verkrijgen, dan treft het ons te horen dat zij allen uiteindelijk gebruik hebben gemaakt van de kansen die vervat liggen in de opkomst van nieuwe generaties onder hen, die zelf niet besmet waren met de pijnen en de wraakgevoelens die de ouderen in bezit hadden genomen. Deze kinderen van hen hebben blijkbaar de kracht en de mogelijkheid in zich ontdekt om, vrij van het verleden en de rancunes en wraakgevoelens ervan en samen met de vroegere onderdrukkers of vijanden, het heden op een andere, meer verzoende en vredevolle wijze te beleven en vorm te geven. Dit is een belangrijk gegeven en zet ons op weg om te vermoeden dat, in de opeenvolgende generaties van mensen een kans gegeven wordt om de toekomst om te buigen en haar in een vorm van collectieve samenhangigheid te beleven en te bewerken. Hoe is dit mogelijk geworden, ondanks wellicht toch de sterke en gekleurde verhalen van de ouders naar de kinderen toe? We zullen dit pas naar waarde kunnen schatten als we gaan beseffen hoe in de astrale wereld de mensen voorbereid worden op hun taak in de wereld die ze betreden. Die taak is er op gericht om, na onderricht en ervaring, het overzicht dat de geest hen gaf in praktijk te brengen op een wijze die vrede en welvaart meer kansen biedt dan tevoren. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de opeenvolgende generaties van mensen de kansen geborgen liggen van een meer	

vredevolle evolutie van de gemeenschappen der volken en dit omdat de astrale leiding en vorming van de geesten er voor gezorgd heeft dat de nieuwe generaties de vruchten kunnen plukken van hun vroegere ervaringen. Op geen andere wijze zou de aarde haar karmische ontwikkelingen kunnen overleefd hebben.(&) En Het Zij Zo!	
6.6.4 De kansen tot verzoening liggen geborgen in het onderricht vanuit de geest We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: het is dus in het onderricht van de geest, hier op aarde én in de astrale vormen van werkelijkheid, dat de kansen geborgen liggen op een verdere verzoening die in staat is de actuele gevoelens van wraak, vijandschap en onrechtvaardige gevolgen te counteren en om te keren naar een vruchtbare vorm ervan, de samenwerking namelijk tot uitroeiing van onrecht en overmacht van gewelddadig handelen door de ene mens tegenover de andere. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de astrale lering en in de ontwikkeling van de gaven van de geest de oplossing vervat ligt van de mogelijke verzoening van mensen onder elkaar en dat anderzijds geen andere wegen open liggen tot vervolmaking van de menselijke gemeenschappen dan deze weg te willen volgen. (&) En Het Zij Zo!	
6.6.5 Bij het individuele onrecht lukt het evenmin de gevolgen tot stilstand te brengen We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. u zegt: we keren ons thans naar degenen die door individueel onrecht getroffen zijn en die in zich de gewelddadigheid hebben gevoeld, als slachtoffer dat ze onderging, of als dader die ze pleegde, of nog als medestander die ze moest ondergaan zonder er iets te kunnen aan veranderen. Het treft ons dan om vast te stellen dat ook hier de pogingen van het individuele bewustzijn in denken en voelen niet in staat zijn om “orde op zaken te stellen”, om in onze termen van ‘handhaving van de orde’ te blijven. Ook hier, bij het individuele lijden onder geweldpleging, lukt het niet om de slinger van weerwraak tot stilstand te brengen en is het de wet van oorzaak en gevolg die optreedt en steeds weer en steeds meer aanleiding geeft tot escalatie van onrecht en van gewelddadigheid. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat het individuele onrecht door gewelddadig optreden niet anders verloopt dan het collectieve onrecht en namelijk niet in zichzelf tot stilstand of ommekeer kan gebracht worden tenzij door ingrijpen, gegeven vanuit de ziel en de geest ervan. (&) En Het Zij Zo!	
6.6.6 Men is in wederkerigheid de verzoening schuldig - dit wordt het werk van de ziel in haar vermogens We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de wederkerigheid van de gevoelens tussen mensen die elkaar lijden berokkenen brengt ons er toe om te beseffen dat degenen die betrokken zijn of waren ook degenen zullen zijn die het oplossen ervan - in de verzoening en heling namelijk - aan elkaar schuldig blijven, tot ze er in zullen slagen om in wederzijdse erkenning van schuld en mededaderschap de loop	

der dingen in zichzelf te veranderen. Ook hier echter is het vanuit de geest ervan dat de ziel haar vermogens tot vergeving en verzoening moet aanwenden en kan aanwenden, eens dat ze in het ego van de mens toegelaten wordt te handelen naar haar inzichten en vermogens. Deze inzichten en vermogens toelaten - en niets anders of niets meer dan dat! - is wat de concrete mens zal te doen hebben om zich van zichzelf af te keren als dader en terug te vinden als slachtoffer, deze keer van zichzelf en door zichzelf. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat het mededaderschap in de verzoening zichzelf beleeft als medemens en medestichter van de vrede en dat dit toelaat de slachtoffers te helen en het slachtoffer in zichzelf mede te herkennen. (&) En Het Zij Zo!	
6.6.7 De zielsvermogens hebben hiervoor het Werk van de Verlossing nodig We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons dus naar de vermogens van de ziel in de geest ervan, en vragen we hen of ze uit zichzelf in staat zijn om de verzoening van het geleden onrecht te bewerken, dan zeggen zij dit slechts te kunnen realiseren als ze hierbij geholpen worden door het Verlossingswerk van Jezus Christus. Dit omdat de verzoening door de mens alleen slechts kan gebeuren op mensenmaat en ontoereikend zou geweest zijn, ook in de vermogens van de ziel. Deze vermogens van de ziel werden ook getroffen door de gevolgen van de daden van onrecht. Het is immers tot in het zielslichaam toe en in de vermogens van de ziel dat de mens geschonden en verminkt werd door de gewelddadigheid en de overmacht van het kwaad en het is door de heling eens en voor goed in de Verlossing van Jezus Christus dat, dan pas, de totale vernietiging mogelijk geworden is van de gevolgen van deze kwaadaardige ziekte die tot de dood leidt. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de herkenning in zichzelf van de dader <i>als slachtoffer</i> de heling een plaats krijgt die effectief is en dat in het slachtoffer van het onrecht de dader(s) aanwezig zijn als <i>mogelijke daders</i> van mogelijk onrecht; iets wat zij ook moeten kunnen terugvinden in zichzelf, als zielsvermogens gegeven en in de geest ervan bewust gemaakt. (&) En Het Zij Zo!	
6.7 De ontroering in de ontmoeting 6.7.1 Ontmoeting door tussenmenselijke ontroering 04.01.2005 Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: we keren ons thans naar de hulpverlening zelf, aanwezig in de persoon van de hulpverleners die u allen bent of moet worden. U vraagt ons hoe te handelen en wat te doen, tegenover al dit leed dat bestaat en veroorzaakt werd ook door uw toedoen misschien, maar vooral door anderen dan u zelf. U krijgt geen antwoord in uzelf omdat u niet genoeg aandringt en wellicht ook de verkeerde vragen stelt. Vandaar dan deze toelichting aan u allen. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat u beiden, hulpverleners en hulpvragers, eerst in contact met elkaar dient te komen en dat dit in de ontroering kan gebeuren die tussenmenselijk optreedt als men getroffen kan worden door mekaars	

leed in het bestaan en als men mekaars lijden erkent in zichzelf. (&) En Het Zij Zo!	
6.7.2 Tussenmenselijke ontroering is maar mogelijk door erkenning van de eigen diepten en hoogten We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: ontroering ontstaat wanneer men beroerd wordt door elkaar, dat is de eenvoud zelf zult u zeggen. Maar waarom wordt u wel ontroerd in uzelf en ontmoet u niet de ontroering van de medemens? Dat komt doordat de medemenselijkheid niet aangesproken kan worden in de ontroering zolang ze niet medemenselijk gemaakt wordt in herkenning van mekaars betrokkenheid: de dader herkent zichzelf niet in het slachtoffer en het slachtoffer al evenmin in de dader en de hulpverlener staat tegenover beiden, dader en slachtoffer, als de onmachtige en soms onberoerde derde. Hoe dit oplossen? Hoe hier de bruggen slaan zodat elk woord dat zal gesproken worden en elk brood dat uitgedeeld wordt ook tot in het wezen van de mensen aanvaard wordt, d.i. gehoord wordt en verstaan wordt? Want brood dat niet gegeten wordt en woorden die gesproken worden, maar niet toekomen bij de anderen, zijn als nutteloze zaden op de rotswand: ze rotten en gaan verloren. Ontroering, geen beroering alleen maar, geen gekletter en geschetter van veel (media-) aandacht alleen, maar woorden die de andere mensen bereiken, d.i. als spijs en drank gegeten worden en verteerd kunnen worden. Om dit te bereiken is het nodig zelf, als hulpverleners, gekeken te hebben in zichzelf en in de afgronden van de verlorenheid die men heeft en naar de hoogten van de verlossing die men kan bereiken. Beiden, de afgrond van verlorenheid en de toppen van de redding moeten ingezien en aanvaard worden. Ze moeten verworven ervaring of kennis ervan geworden zijn. Moet men dan zelf eerst geleden hebben om het lijden van anderen te kunnen aanvaarden? Ja en neen. Men moet het wel gekend hebben in de vormen die het voor iedereen aanneemt “naar zijn maat en vermogens” en die zijn er altijd al aanwezig geweest, bij iedereen. Men moet het ook kunnen toepassen door aanvaarding van het lijden van de anderen, als hun specifiek lijden dat men deelt in verlossing, niet in ondergaan of beoefenen ervan. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat het onnodig is meer te lijden dan wat aan lijden aangeboden wordt in “het kruis dat men zelf te dragen heeft” en dat dit genoegzaam is om het lijden van anderen te kunnen kennen en verhelpen. (&) En Het Zij Zo!	
6.7.3 Gedeelde ontroering is helend en geeft de nodige daadkracht We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de ontroering die de mens treft in de andere mens is als een balsem voor degene die getroffen wordt: ontroering die gedeelde ontroering wordt is al helend in zichzelf en vanuit haar kracht ontstaat als vanzelf de nodige hulp en de juiste dadendrang om het lijden óf te verzachten óf uit de wereld te helpen. Ontroering is dus het medium dat de mensen er toe brengt daden te stellen die ze van zichzelf uit niet gesteld zouden hebben of niet in staat waren te kunnen verantwoorden of verbeelden in zichzelf. Ontroering, gedeelde ontroering althans is creatieve werking van de Verlossing in zichzelf en in de andere mens. Dit is de alfa en het omega van elke werkelijke hulpverlening, die naam waardig. En Het Zij Zo	

erkent de werkelijkheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat in de gedeelde ontroering de kracht gemobiliseerd wordt die nodig is om de dienst aan de naaste te verrichten die beiden, hulpverleners en hulpvragers, nodig hebben om het werk van verlossing te realiseren. (&) En Het Zij Zo!	
6.7.4 De vertedering is het zegelmerk van de waarachtige ontroering We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: “de kleine vertedering is de grote redding”, zo werd ooit gezegd en inderdaad, de ontroering dient zich aan als een discrete aanwezigheid van de Verlosser in de daden van de mensen. De Verlossing van de mensen, door en in de handen van de mensen, is een daad van vertederde liefde tussen hen en is het zegelmerk ervan. De ziel immers, die beroerd wordt, is vertederd in haar wezen en de trillingen of uitingen ervan worden gevoeld tot in het wezen van beiden, hulpvrager en hulpverlener. Het is de beloning voor de hulpverlener, het is de beloning voor de hulpvrager, voor het zwoegen en lijden. Meer is er niet nodig, meer wordt er niet gegeven of zelfs verwacht van ons en van u allen. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de mens zijn loon ontvangt in de daden van ontroering en de vertedering ervan, maar dat zijn weg verder gaat en dat hij of zij verder de gevonden wijsheid zal bezitten om steeds weer deze vormen van hulpverlening en verlossing te kunnen beoefenen. (&) En Het Zij Zo!	
6. 8 De hulpverlening - de opdracht van gewezen daders, slachtoffers en hulpverleners 6.8.1 Kan een gewezen dader of slachtoffer op zijn / haar beurt hulp verlenen? 07.01.2005 We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: we keren ons thans naar de hulpverleners zelf en vragen of zij het zien zitten om samen te werken met daders en slachtoffers, als mededaders en medeslachtoffers. M.a.w. of zij zich ermee kunnen verzoenen dat zij, zoals de daders en slachtoffers zelf, ook betrokken zijn in het helingsproces van zichzelf en zo, door anderen te redden ook zichzelf in veiligheid brengen. Want in feite gaat niemand hier vrijuit, alsof hij onschuldig zou geweest zijn aan geweldpleging of de uitingen ervan. “Allen hebben hier gezondigd” en allen moeten dus gered worden. Eens dat we deze solidariteit van schuld en redding gevestigd hebben, kunnen we ons afvragen of ook niet de daders van weleer en de slachtoffers evenzeer mede betrokken kunnen worden in de hulpverlening aan derden onder hen. En of de dader niet het slachtoffer kan helpen en het slachtoffer niet de dader. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de ervaring leert dat daders en slachtoffers, door de ervaring heen, geschikt geworden zijn om te helpen anderen te helpen, maar dat dit niet als een verplichting mag opgevat worden voor wie geholpen werd. Het is immers niet noodzakelijk, om geholpen te worden, dat men zou moeten mee betalen in de prijs van de redding en velen, zo niet allen hebben na hun herstel andere opdrachten te vervullen die liggen wachten op hen. (&) En Het Zij Zo!	

6.8.2 Wie zijn geschikt voor de hulpverlening?

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: als dan de hulpverlening moet gebeuren door anderen dan door de slachtoffers of daders van weleer, door wie dan wel? Antwoord: 1. Het mag geen verplichte prijs worden voor de redding of heling. Wat nog niet betekent dat, op vrijwillige basis, de gewezen daders of slachtoffers geen hulpverleners mogen worden. 2. De hulpverleners in kwestie zijn diegenen die in zich de verplichting voelen om op uitdrukkelijke wijze te helpen en dit is een eigen statuut van hulpverlening en dienstbaarheid dat beantwoordt aan een specifieke opdracht die in de ziel van deze mensen gegeven is als opdracht en roeping voor het huidige bestaansleven. Dit maakt hen juist specifiek geschikt om deze taak te vervullen. 3. De hulpverleners moeten hun opdracht leren uitvoeren op een snelle en juiste wijze en specifiek daarvoor is dit onderricht aan hen gewijd. 4. Indien zij het verlangen en wensen kan hun wil ertoe geholpen worden door onze medewerking en wordt op deze wijze hun praktische inzet op verdubbelde wijze vruchtbaar en werkzaam en ook dit is reden voor ons onderricht. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat specifiek naar de hulpverleners toe een programma werd ingesteld dat hen moet toelaten om zonder omhaal of tijdverlies hun werk te verrichten als deelgenoten van het lijden, maar specifiek geholpen hierbij om het lijden te leren verhelpen op de meest efficiënte en vruchtbare wijze. (&) En Het Zij Zo!

6.8.3 Wat maakt de gewezen dader of slachtoffer geschikt voor een vorm van hulpverlening?

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: keren we ons nu naar genezen daders en slachtoffers - zij die door ons toedoen van helpers en door de concrete daden van liefde en hulpverlening als geheeld in zichzelf mogen beschouwd worden - en vragen we ons af wat er veranderd is in hen, dan is het in hoofdzaak niet zozeer dat ze terug levensvreugde kennen en terug kunnen liefhebben en zichzelf kunnen waarderen, maar veel meer nog dat ze een diepte van leven en beleven gekregen hebben die de middelmaat overstijgt. Zo wordt het een feit dat wie hersteld is van dit leed en trauma, over een diepte van beleven beschikt die hem of haar verder zal helpen anderen te helpen, zij het niet direct wellicht in het gebied waarin zij zelf geholpen moesten worden. Immers, hoe geschikt de mens ook kan zijn, het kan te veel gevraagd zijn om steeds maar terug herinnerd te worden aan eigen leed en kwellingen en het is daarom veelal beter om deze mensen aan te sporen zich verdienstelijk te maken in een ander gebied van hulpverlening dat, voor hen althans, minder traumatische herinneringen oproept. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat de gewezen slachtoffers en daders ingezet kunnen worden - vanuit hun innerlijkheid hierin aangespoord tot hulpverlening - maar veelal in andere gebieden dat in het gebied dat voor hen een trauma heeft betekend. (&) En Het Zij Zo!

6.8.4 We gaan over tot concrete toestanden van hulpverlening

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: we zullen thans herhaaldelijk ingaan op de concrete toestanden van hulpverlening, dit om onze ervaringen hierin te toetsen aan de gegevens die hier neergelegd werden en om ook, van uit de gevormde vragen en problemen, nadere toelichting te kunnen geven aan degenen die ons om hulp vragen. Dit om het onderricht niet in theorieën te laten verzeilen, maar om het te laten gebeuren in aansluiting met de concrete vragen van hen die het beleven. We stellen daarom voor dit eerste hoofdstuk over de geweldpleging hierbij voorlopig af te sluiten om het beschikbaar te kunnen maken voor al wie er in geïnteresseerd kan zijn. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat we thans overgaan naar de toetsing in de praktijk van de hulpverlening zelf en dat het onderricht op deze wijze zal verder gezet worden, aangevuld door de concrete vragen van de betrokkenen. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat het thans aan de gereedliggende ervaringen gelegen is om de hulpverlening te toetsen en te laten indringen in het concrete bewustzijn van allen die er bij betrokken wensen te worden. (&) En Het Zij Zo!

6.8.5 Universele kans en oproep

We gaan verder. Het Zij Zo zegt en u zelf schrijft op. U zegt: de concrete voorbeelden uit de hulpverlening zullen legio zijn, maar de gegeven toelichting is, voorlopig althans, voldoende. Zodoende dat in een sober onderricht van allen, de nodige aanleg aanwezig is om aan de slag te gaan. Dit zal gebeuren in binnen- en buitenland en heeft geen specifieke plaats of opstelling nodig. Al wie zich tot ons wendt met zijn noden en vragen zal door ons geholpen worden op een wijze die hij of zij zal herkennen en het is in deze hulpverlening aan de hulpverleners zelf dat de daders en slachtoffers hun redding zullen kunnen vasthouden en vertrouwen krijgen, ook in zichzelf als mensen zoals ieder van u en ons. En Het Zij Zo erkent de wettigheid ervan niet zonder er aan toe te voegen dat ook in Het Zij Zo de wettiging gegeven wordt en de toezegging van concrete hulp en bijstand aan al wie het ons vragen. (&) En Het Zij Zo!